

Cena egzemplarza zł 4
Pobieranie wyższej opłaty
jest nadużyciem

ILUSTROWANY

Prenumerata mies. zł 90
wysyłka pod opaską zł 95

KURIER POLSKI

Rok III

Centrala telefoniczna IKP Bydgoszcz 33-41 i 33-42
Sekret. redakcji 19-07 (czynny cały dzień). Telefon
międzymiast. 36-00 (czynny cały dzień).

Piątek, dnia 26 września 1947 r.

Konta: PKO „Zryw” Nr VI-135, PKO IKP Nr VI-140
Konto bieżące: Bank Gospodarstwa Spółdzielczego
Bydgoszcz, konto Nr 8086.

Nr 263

Splątane spadochrony...

W czasie pokazów lotniczych, jakie odbyły się w amerykańskiej miejscowości Bedford w stanie Massachusetts, wydarzył się niecodzienny wypadek splątania się dwóch skoczków spadochronowych. Tuż po skoku obydwaj spadochrony zdeprzyły się i splątały, przy czym jeden ze skoczków, chcąc się uwolnić, niesfortunnym pociągnięciem sznura zabezpieczającego, pogorszył jeszcze tragiczniejszą sytuację. Obydwa spadochroniarze doznali nieznacznych obrażeń ciała.

Szczegóły rozmów Snyder - Schuman USA dyktuje Francji warunki Amerykanie występując przeciw inflacji wewnętrznej, domagają się równocześnie zmniejszenia wartości franka

PARYŻ (PAP). — Francuskie kółka finansowe z ożywieniem komentują spotkanie amerykańskiego sekretarza skarbu Snydera z francuskim min. skarbu Schumanem. Przedmiotem rozmów — jak informują — były stosunki gospodarcze i finansowe między Francją i Stanami Zjednoczonymi.

Schuman przedstawił Snyderowi sytuację Francji, która liczy się z całkowitym wyczerpaniem rezerw dolarowych i złota najpóźniej do 15 października, podkreślając jednocześnie, że spowoduje to wstrzymanie importu niezbędnych artykułów oraz kryzys wewnętrzny. Schuman domagał się przede wszystkim 250 milionów dolarów, jako drugiej raty pożyczki Międzynarodowego Banku Odbudowy.

Snyder — jak podaje „Aurore” — zwrócił uwagę na następujące sprawy: 1. podsumowanie kredytów, udzielonych Francji od chwili wyzwolenia oraz wykazanie, na jakie cele kredyty te zostały zużyte, 2. wstrzymanie inflacji, 3. ustalenie potrzeb Francji, niezbędnych dla jej gospodarczego podźwignięcia oraz 4. per-

spektywy uzdrowionej gospodarki francuskiej w ramach wymiany europejskiej z jednej strony i francusko - amerykańskiej z drugiej.

W związku z drugim punktem, zwrócić należy uwagę na krążące uporczywie pogłoski, że Amerykanie występują przeciwko inflacji wewnętrznej, domagają się jednocześnie zmniejszenia wartości franka w stosunku do dolara.

„Ce Soir” ujawnia, że Snyder, który jest zwolennikiem europejskiej

unii celnej, chętnie widziałby otwarcie francuskich rynków zamorskich dla ekspansji kapitałów amerykańskich.

Bezpośrednio po rozmowie ze Snyderem, Schuman wziął udział w posiedzeniu komisji do walki z inflacją, na którym przedstawił „sugestie” amerykańskiego sekretarza skarbu. Zdaniem „Intransigeant” na posiedzeniu tym omawiano sprawę organizacji kontroli przedsiębiorstw znacjonalizowanych.

CYFRY MÓWIĄ

Aby należycie ocenić tempo odbudowy stolicy, najlepiej byłoby w tym celu pojechać do Warszawy i zobaczyć ją na własne oczy we wrześniu — w miesiącu jej odbudowy. Ulica warszawska jest najbardziej przekonującym argumentem. Gorączkowa praca odbudowy jest widoczna w każdym zakątku Warszawy. Tysiące ludzi wykuwa kilofami i szpadlami inne oblicze stolicy, setki murarzy i cieśli odremontowuje zniszczone domy, auta i furmanki wywożą gruz lub przywożą potrzebne materiały budowlane. Warszawa zmienia swój wygląd z dnia na dzień. Staże się powoli, lecz systematycznie miastem europejskim. Fakt ten należy zanotować z tym większą radością i uznaniem, że przecież stolica jest tylko fragmentem — chociaż najważniejszym — w ogólnym froncie odbudowy, że wiele kredytów pochłaniają inne inwestycje, chociażby na przykład odbudowa portów.

Tak bezpośrednio zetknięcie się z Warszawą przemawia najsilniej do naszej wyobraźni. Lecz cyfry jedynie są w stanie zapoznać nas z całkowitańtem dokonanej pracy. Cyfry jedynie mogą nas poinformować o tym, czego dokonano w Warszawie w ciągu dwu lat odbudowy, ile zniszczeń usunięto, ile postawiono nowych domów, ile odremontowano instytucji użyteczności publicznej.

W Ministerstwie Odbudowy odbyła się specjalna konferencja prasowa, na której min. Kaczorowski rzucił właśnie kilka cyfr z odcinka odbudowy. Na szczególną uwagę zasługuje szybki wzrost zaludnienia Warszawy, możliwy jedynie po uprzednim remoncie mieszkań. W lutym 1947 r. stolica pomieściła już 536.000 stałej ludności, co stanowi 42% ludności przedwojennej Warszawy. Ilość izb wzrosła od stycznia 1945 r. na 41% stanu przedwojennego. Cyfra ta dowodzi, że stan stolicy pod względem izb mieszkalnych w stosunku do ilości osób zamieszkujących Warszawę nie jest gorszy niż przed wojną. Pogorszyły się warunki nielicznej stosunkowo warstwy uprzywilejowanej, dysponującej przed wojną wieloizbowymi mieszkaniami. Osiągnięto poważne wyniki w zakresie odbudowy urządzeń użyteczności publicznej i tak: odbudowano sieć wodociągową, która na początku tego roku wynosiła 83% stanu przedwojennego, co wskazuje na to, że ludność jest lepiej zaopatrzona w wodę niż przed wojną. W tym samym okresie długość sieci gazowej odbudowana została w 38%, założono gazomierze w 18%.

Kable telefoniczne odbudowano w 10% w stosunku do ilości przedwojennej. Cyfra tej ostatniej pozycji wskazuje na konieczność podjęcia dalszego wysiłku na tym odcinku. Charakterystyczna jest różnica między inwestycjami w 1945 i 1947 r.

W tym ostatnim roku obserwujemy wzrost ilości odremontowanych izb mieszkalnych, podczas gdy w pierwszych dwóch latach specjalny nacisk położono na odbudowę gmachów publicznych. W latach 1945/46 rozebrano 796 budynków nie nadających się do odbudowy i wywieziono ponad 500.000 m³ gruzu, co równa się całkowitemu rozebraniu i wywiezieniu miasta takiego jak na przykład Rzeszów.

Czynnikami kierującymi odbudowę Warszawy uważają rok 1947 za początek zorganizowanej pracy nad odbudową stolicy. Poprzednie lata miały cha-

Nowy gabinet węgierski

Premierem pozostał nadal Dinnyes, tekę min. spraw zagranicznych otrzymał komunista

BUDAPESZT (PAP). Premierem nowego rządu węgierskiego pozostał nadal Lajos Dinnyes, przedstawiciel partii drobnych rolników. Jego zastępcami są nadal dotychczasowi wicepremierzy — Matias Rakosi (komunista) i Arpad Szakasie (przywódca socjalistów).

Podział tek przedstawia się następująco: min. spraw zagr. — Erik Molnar (komunista), min. obrony narodowej — Peter Veres (przywódca nar. partii chłopskiej), min. spraw wewn. — Laslo Rajk (komunista), min. komunikacji — Erno Gero (komunista), min. opieki społ. — Karoly Oit (komunista), min. handlu — Sandor Renal (socjalista), min. przemysłu — Antal Antalban (socjalista), min. sprawiedliwości — Istvan Ries (socjalista), min. skarbu — Miklos Nyrrady (drobni rolnicy), min. rolnictwa i wyżywienia — Arpad Sabo (drobni rolnicy), min. oświaty — Geula Ortutai (drobni roln.), min. budownictwa — Josef Darvas (nar. partia chłopska).

Epidemia cholery w Pendzabie

LONDYN (PAP). Sytuację w Pendzabie, która w dalszym ciągu jest poważna, jeszcze bardziej skomplikował wybuch epidemii cholery.

DOUGLAS wycouluje się z życia wojskowego

LONDYN (PAP). Jak donosi Reuter, marszałek lotnictwa Sholto Douglas oświadczył na konferencji prasowej w Herford, że po przekazaniu w dniu 1 listopada funkcji brytyjskiego dowódcy wojskowego w Niemczech, wycoufa się z RAF-u i prawdopodobnie poświęci działalności politycznej.

Brytyjski minister odbudowy w Warszawie

WARSZAWA (obsł. wł.) Do Warszawy przybył brytyjski minister odbudowy w towarzystwie wiceministra i przewodniczącego komitetu odbudowy Londynu. Gości brytyjskich powitali przedstawiciele Min. Odbudowy z

min. Kaczorowskim na czele, Min. Spraw Zagr. i ambasady angielskiej w Warszawie. Pobyt gości w Polsce przewidziany jest na 14 dni, przy czym po zwiedzeniu stolicy, goście angielscy zwiedzą ważniejsze ośrodki przemysłowe. Z Polski goście udadzą się do Czechosłowacji.

ZŁOTO POLSKIE wróciło z Rumunii

WARSZAWA (PAP). W związku z podpisaniem układu z Rumunią w dniu 17 bm. przybył do Warszawy samolotem z Bukaresztu transport złota polskiego wagi netto 2.737 kg w sztabach wartości ponad 3.000.000 dol. Jak wiadomo część złota polskiego w 1939 r. została zdeponowana przez Bank Polski w rumuńskim banku narodowym i obecnie po 8 latach wróciła do kraju.

EISENHOWER

nie wierzy w możliwość nowej wojny

WASZYNGTON (PAP). Gen. Eisenhower odpowiadał na pytania na konferencji prasowej oświadczył: „Wojny są bezsensownym spowodowanym przez nieodpowiednie rządy. Nie sądzę, aby istniał dzisiaj naród na świecie, który pozwoliłby sobie wszcząć nową wojnę światową.

W listopadzie rozpocznie się na ZO przekazywanie mienia nierolniczego

WARSZAWA (PAP). W Warszawie odbyło się pierwsze posiedzenie Głównej Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowej, która ustala wytyczne akcji przekazywania mienia nierolniczego na Ziemiach Odzyskanych. Ponieważ montowanie w terenie całego aparatu, który przeprowadzi tę akcję dobiega końca, z dniem 1 listopada br. rozpocznie się przyjmowanie wniosków o nadanie poszczególnych obiektów. Tym samym wejście w stadium realizacji sprawa przekazania

mienia nierolniczego na Ziemiach Odzyskanych, którą zapowiedział wicepremier Gomułka podczas Zjazdu Przem. w Szczecinie.

Postanowiono, że wyłączone zostanie od przekazania mienie, które uznane zostanie za potrzebne dla celów administracji państwowej lub samorządowej albo dla celów użyteczności publicznej lub gospodarki państwowej oraz na cele rozbudowy miast.

Batory znowu w Gdyni

23 września zawinął do portu w Gdyni polski transatlantyk „Batory”, przywożąc 220 pasażerów i 213 t. towaru

Foto Uklejewski — Gdynia

rakter prac przygotowawczych. Rok bieżący będzie też prawdopodobnie ostatnim, w którym dominują prace remontowe. Potem rozpocznie się budowa całkowite nowych budynków.

Trzeba było wielkiego zdeterminowania ze strony władz państwowych, które zdecydowały, że Warszawa pozostanie stolicą Polski — w pierwszych dniach wyzwolenia, kiedy miasto było stosem gruzów. Dziś widoczne są i mogą napawać nas dumą — owoce tej decyzji. Warszawa nie tylko żyje — ale rośnie z dnia na dzień.

Zaopatrzenie ludności w ziemniaki

WARSAWA (PAP). Ponad dwa i pół miliarda złotych przeznacza Rząd na realizację kartkowych norm ziemniaków na okres półroczu.

Zarzuty

Sluszne zale

W ostatnim czasie mnożą się stale naszych czytelników, zarówno zamieszkałych na wsi, jak i w miejscowościach, gdzie się znajdują urzędy poczt. na dostarcz. im naszej gazety z opóźnieniem. Skala tych opóźnień jest różna, w zależności od przypadkowych okoliczności, których my, nie mając wglądu w tajniki aparatu pocztowego, wyjaśnić nie możemy. Możemy tylko służyć faktami będącymi wynikiem tych okoliczności. Tak więc zdarza się, że ni stąd ni zowąd gazeta spóźnia się o jeden dzień, czasem o dwa, a następnie dostawa pocztowa wstępuje znów w swe dotychczasowe koryto regularności. Czasami bywa tak, że listonosz przynosi równocześnie dwie przesyłki pod opaską tego, samego dnia.

Takich itp. kombinacji jest więcej, a wszystkie one wyrządzają czytelnikowi oczywistą szkodę materialną i uszczerbek ideowy, jeżeli się weźmie pod uwagę, że tam gdzie nie ma radia, gazeta stanowi dla czytelnika jedyne źródło informacyjne i stanowi dlań często jedyny pokarm duchowy.

W trzecim roku po oczyszczeniu naszego kraju z najędźcy hitlerowskiego, instytucje nasze i urzędy nie mogą jeszcze funkcjonować idealnie, ale sądzimy, że jeżeli kolejniostwo nasze wyrównało już w dużej mierze początkowe braki i pociągi kursują według planu, to i poczta opiekująca się w przeważnej części na rozkładach pociągów, owinna się wykaazać coraz większą sprawnością.

Jesteśmy pewni, że wchodzi tu w grę niedbalstwo pewnego odłamu personelu pocztowego. Przypomnienie temu personelowi ze strony kompetentnej wziętych na siebie obowiązków służbowych byłoby naszym zdaniem, bardzo na miejscu (r)

CO PISZA INNI?

Dziennik Zachodni

„Poszłam po płatki owsiane. Kupuję je w spółdzielni i płacę za pół kg płatków owsianych „Społem” opakowanych w liche kartoniki — 105 zł. Są to tzw. płatki górskie, może też dlatego takie drogie. Kalkuluję: 1 kg kosztuje 210 zł, 10 kg 2100 zł, 100 kg 21 tysięcy złotych. A tymczasem 100 kg owsa kosztuje — 2.200 zł.”

Innymi słowy nie ma lepszego interesu, jak fabrykowanie płatków owsianych.

Proces ZAMACHOWCÓW burmańskich

LONDYN (PAP). Reuter donosi z Rangunu, że rozpoczął się tam proces przeciwko 10 zabójcom wiceprzewodniczącego rady wykonawczej Burmy U-Aung-Sana i 6 członków rady. Akt oskarżenia zarzuca podświadomym udział w spisku, mającym na celu obalenie rządu burmańskiego. Wśród zabójców znajduje się b. premier Burmy U-Saw.

Min. Aprowizacji sfinansowało przede wszystkim zaopatrzenie pracowników przemysłu węglowego i hutniczego oraz innych przem. na Śląsku. Wszyscy uprawnieni otrzymują na Śląsku po 108 kg ziemniaków na kartkę I kat. oraz po 72 kg na każdego członka rodziny, przy czym ciężko pracujący (dodatek C) otrzymują dodatkowo po 45 kg.

W innych województwach i ośrodkach uprawnieni do zaopatrzenia otrzymują gotówkę na zakup ziemniaków w wysokości umożliwiającej nabycie ich na wolnym rynku.

W najbliższych dniach ukaże się szczegółowa instrukcja Min. Aprowizacji określająca wysokość ryczałtu gotówkowego, sposób wypłaty, terminy itp.

Ustalony przez Min. Aprowizacji ostateczny termin zakończenia wypłat gotówkowych (przypuszczalnie koniec października) będzie rygorystycznie przestrzegany. Intencją bowiem Ministerstwa jest, aby każdy otrzymujący ryczałt gotówkowy, na zakup ziemniaków, mógł rzeczywiście zakupić lub otrzymać ziemniaki jeszcze przed zimą.

Straszliwa masakra uchodźców w INDIACH

Spośród kilku tysięcy pasażerów pociągu prawdopodobnie tylko 500 udało się uratować

LONDYN (PAP). Z Lahore nadeszły doniesienia o straszliwej masakrze uchodźców z terenów objętych rozruchami. Pociąg z uchodźcami, którzy zdążyli z New Delhi do Pakistanu został zaatakowany nocą w pobliżu Amritsar. Spośród kilku ty-

się pasażerów zaledwie stu zdołało uratować się ucieczką. Z pozostałych w pociągu pasażerów 400 rannych dotarło następnego dnia do obozu uchodźczego w pobliżu Lahore. Los pozostałych jest nieznanym, przypuszczalnie jednak wszyscy oni zostali zamordowani.

Strajk górników rozszerza się

LONDYN (PAP) Jak donoszą z Glasgow, strajk górników w zagłębiu Lanarkshire i Ayrshire rozszerzył się i grozi przybraniem rozmiarów powszechnego strajku górniczego w całej Szkocji. Strajkuje tam już przeszło 10 tysięcy górników i 14 kopalni jest nieczynnych. Istnieją obawy przeniesienia strajku również w zagłębie Lehtiaus i Life.

Szoferzy strajkują w Londynie

LONDYN (obsł. wł.) W śródmieściu Londynu wybuchł strajk szoferów, który przerzucił się do śródmieścia. Powodem strajku jest skierowanie 4 szoferów do innej pracy.

WALLACE za natychmiastowym zwolnieniem NADZWYCZ. SESJI KONGRESU dla wprowadzenia ponownej kontroli cen w USA

NOWY JORK (PAP) B. wiceprezydent USA Henryk Wallace wygłosił w Bostonie na dorocznej konferencji Zw. Zaw. Pracowników Przemysłu Elektrycznego przemówienie, w którym stwierdził, że najważniejszym kryzysem w chwili obecnej nie jest kryzys w Grecji, lecz sytuacja na amerykańskim rynku żywnościowym, wykazująca stałą tendencję wzrostową. Wallace wypowiedział się za natychmiastowym zwolnieniem nadzwyczajnej sesji Kongresu USA dla wprowadzenia ponownej kontroli cen, oświadczając, że reakcyjni politycy obu partii (tj. republikańskiej i demokratycznej), którzy zlikwidowali urząd kontroli cen są największymi

wrogami robotników amerykańskich. Podobnie, jak w uprzednim przemówieniu, wygłoszonym w New Jersey, Wallace ostro napiętnował podżegaczy do nowej wojny, określając ich mianem przestępców. Podkreślił on z naciskiem, że jego zdaniem — USA nie byłaby w stanie wygrać trzeciej wojny światowej. Krytykując politykę amerykańską, jako pełną sprzeczności, Wallace stwierdził, iż Stany Zjedn. nie mogą liczyć na poparcie mas brytyjskich i francuskich w chwili, gdy amerykańscy mężowie stanu dają pierwszeństwo odbudowie Niemiec przed innymi państwami Europy.

Na widowni

Bankierzy rządzą USA

Niezależni publicyści amerykańscy zwracają uwagę na fakt przenikania bankierów amerykańskich do ministerstwa spraw zagranicznych, do sztabu Trumana, oraz na stanowiska w dyplomacji. Znaczenie polityczne Wall-Street wzrosło znacznie w ciągu ostatnich dwóch lat. Przemysłowcy i bankierzy amerykańscy wywierają przemożny wpływ przez swoich zaufanych na kierunek polityki amerykańskiej.

W otoczeniu Marshalla spotykamy wielu ludzi interesu na bardzo poważnych stanowiskach. I tak np. sekretarz stanu Lovett był poprzednio partnerem firmy bankowej Harrimana „Brown Brather and Harriman Company”. Pomocnik sekretarza do spraw terytoriów okupowanych — Salzman był poprzednio wiceprezydentem giełdy w Nowym Jorku a ambasador amerykański Douglas w Londynie był prezesem olbrzymiej organizacji ubezpieczeniowej zanim otrzymał nominację na to stanowisko.

Filarami obecnej amerykańskiej polityki są: minister wojny James Forrestal, minister handlu Harriman oraz minister skarbu Snyder. Ta trójka jest silnie związana z kołami kapitałistycznymi Ameryki. Pierwszy z nich — min. wojny — jest jednocześnie prezesem firmy bankowej „Dillon Reed”, Harriman jest największym finansistą Stanów Zjednoczonych, zaangażowanym na kierowniczych sta-

nowiskach w różnych kompaniach handlowych, ostatni z trójki min. Snyder jest znanym bankierem, który do niedawna miał swoje biuro bankowe w Sant Louis.

Również w otoczeniu Trumana spotykamy bussinesmanów. Naczelnik sztabu Trumana admirał Legy i dowódca wojsk okupacyjnych w Niemczech gen. Clay są również związani z kołami Wall-Street. Ludzie ci stanowią zgrana grupę, która określiła podstawowe punkty polityki amerykańskiej, politykę twardego stosunku do Rosji, odbudowę przemysłu niemieckiego i zatrzymanie socjalizacji w Europie. W rządzie Stanów Zjednoczonych znajdują się jeszcze inni finansisci. Wśród nich min. lotnictwa Simeonton był ostatnio prezydentem wielkiej firmy radioelektrycznej „Aemmerson Manufacturing and Co”, Herman Baruch, ambasador w Holandii, wielki finansista i ambasador amerykański w Polsce Griffis, bankier nowojorski. Wreszcie członkiem komisji dla spraw kontroli wewnętrznej nąd energią atomową Strauss jest partnerem firmy „Kuhu Loop and Co”. Dolar rządzi Ameryką, dolar rządzi niektórymi krajami Europy, dolar chciałby zawładnąć całym światem. Dolary znajdują się w ręku kilkudziesięciu najzamożniejszych potentatów USA. Kilkunastu ludzi chce świat podporządkować swoim interesom.

Na uboczu

Coś tu jest niedobrze!

W numerze 6/7 miesięcznika „Przemysł Włókienniczy” znajduje się ciekawy artykuł pt. „Nieporozumienia w zaopatrzeniu” z podtytułem w języku francuskim „Sur les malentendus dans l'approvisionnement” (natomiast treść artykułu podana jest tylko w języku polskim, na co więc podtytuł francuski?).

W artykule tym autor omawia trudną sytuację Centrali Zaopatrzenia Materiałowego Przem. Włók., której zadaniem jest dostarczyć fabrykom potrzebnych surowców i narzędzi. Ponieważ zaś zdobycie tych artykułów jest nieraz bardzo trudne, a nawet wręcz niemożliwe, znajduje się Centrala Zaopatrzenia ustawicznie pod ostrza em mniej lub więcej sżusnych zarzutów ze strony petentów. „Referenci, naczelnicy, dyrektorzy pod wpływem nawału spraw, przedstawionych im przez petentów do natychmiastowego za'atwienia, najczęściej zresztą przy akompaniamencie groźnych s'ów „czynię pana osobiście odpowiedzialnym” lub „jutro fabryka stanie” — tracą niejednokrotnie panowanie nad swymi sko'atanyimi nerwami, przechodząc w ton nazbyt urzędowy lub zgoła niegrzeczny, wzgl. za'atwiają sprawy „na tymczasem”, wręczając natarczywemu natrętwowi taki czy inny nie dość istotny papierek dla „świętego spokoju”.

Z drugiej strony — pisze autor — niektóre fabryki zarzucają Centralę masą drobnych i nieistotnych zapotrzebowań. „Do jednego z oddziałów Centrali Zaopatrzenia zg oszono np. zapotrzebowanie na 5 kg piasku, na kilkaset kilogramów owsa dla koni i nawet na drobniaki zupełnie podrzędne.”

Czytając tak interesujący obrazek z działalności naszych biurokratów od przemysłu włókienniczego, nale'a oby się w'aciwić g'łośno roześmiać. Niestety, obrazek powyższy jest tylko pozornie śmieszny. W gruncie rzeczy robi się nam przykro, że jeszcze po dwóch latach pracy w wolnej ojczyźnie znajdują się u nas ludzie zdolni do podobnego traktowania swej pracy, jak to czynią pseudo-urzednicy, zamawiający 5 kg piasku.

Niedawno marsz. Zambrowski stwierdził, że wydajność pracy w przemyśle włókienniczym wynosi w tej chwili 60% przedwojennej i jest niższa, aniżeli w innych przemys'ach. W miesięczniku „Przemysł Włókienniczy” zapoznajemy się ze swoistego rodzaju „pracą” administracji tej gałęzi przemysłu.

†
Dnia 23 bm. zmarł niespodziewanie po krótkich lecz ciężkich cierpieniach, opatrzony św. Sakramentami mój jedyny ukochany syn s. p.
Benon Borowski
w wieku lat 22
Pogrzeb odbędzie się w piątek dnia 26 bm. o godz. 17-tej z kaplicy cmentarnej Najśw. S. P. J. w Bydgoszczy.
O czym zawiadomiam ograżony w wielkim smutku
Ojciec i rodzina
Bydgoszcz, Średnia 19
Cielmno 787.

Świat w kilku wierszach

** W ZWIĄZKU z ustąpieniem marsz. Douglasa ze stanowiska brytyjskiego gubernatora wojskowego, obserwatorzy polityczni twierdzą, iż przyczyną kroku jego były nieporozumienia w sprawie ogłoszonego w tym tygodniu programu demontażu niemieckich zakładów przemysłowych.

** DO WARSZAWY powróciła z konferencji Międzynarodowego Banku w Londynie delegacja polska z min. skarbu Dąbrowskim i prezesem Narodowego Banku Polskiego Droźniakiem na czele.

** PRZEWODNICZVCI delegacji brytyjskiej na ONZ — Mac Neil wręczył wczoraj oficjalne sprawozdanie europejskiej konferencji gospodarczej — min. Marshallowi. Kopie sprawozdania jednocześnie złożone zostały w ministerstwie w Waszyngtonie.

** CENTR. kom. wyk. czeskiej partii narodowo-socjalistycznej zakończył swe obrady. W komunikacie o wynikach obrad podano do wiadomości, że czeska partia narodowo-socjalistyczna będzie nadal popierała politykę frontu narodowego Czechów i Słowaków. Centr. Kom. Wyk. czeskiej partii ludowej wydał komunikat, w którym stwierdza konieczność współpracy wszystkich stronnictw politycznych w łonie frontu narodowego Czechów i Słowaków.

Widz.

Maski, sztylety i straszliwe przysięgi....

MASONERIA

Jak ją widział Żeromski? — Masoneria włoska znów podnosi głowę — Co będzie z lożą szkocką? — Przed światowym kongresem masonów — Dane o masonerii polskiej

PKRAKÓW, we wrześniu. amiętam z lat studenckich to nerwowe zaciekawienie, jakie u nas budziła masoneria. Pokazywano sobie na ulicy jakiegoś siwego pana, z olbrzymimi wąsami opadającymi na pierś — i mówiono, że to jest mason. Był to symbol czegoś przerażającego. Maski, sztylety, straszliwe przysięgi, symboliczne znaki zlewały się w naszych umysłach w upiorną całość. Wspaniały opis zebrania loży masonskiej w „Popiołach” Żeromskiego, dodał niejednej jeszcze szczegół do naszych fantazji.

tuchem i kielnią, a panna młoda otrzymuje białe pończochy jedwabne i rękawiczki. Jest to właściwie towarzystwo dobroczynności, na którego czele stoi jako wielki mistrz loży północnej, król szwedzki.

Jeden z ostatnich numerów tygodnika włoskiego „Tempo” zastanawia się nad pytaniem, czy masoneria jest stowarzyszeniem tajnym, a więc zakazanym przez nowo uchwaloną konstytucję włoską, czy nie. Jeden z przywódców rządzącego stronnictwa chrześcijańsko-demokratycznego — Tupini, oświadczył się za pozostawieniem masonerii w spokoju. Wobec tego wieffi

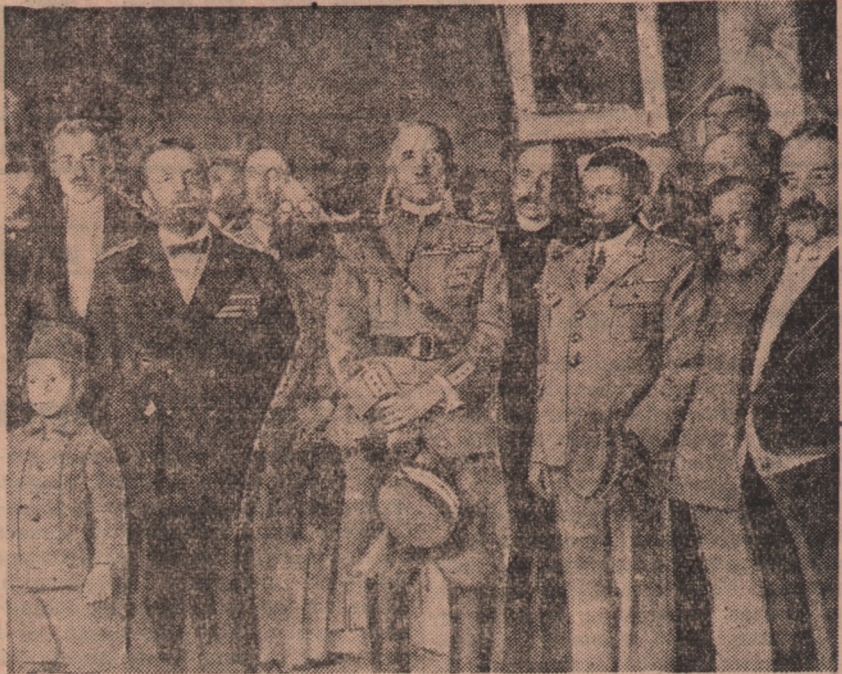
postaci bogato haftowanego fartucha wolnomularskiego.

Przed 1908 r. istniały we Włoszech dwa odłamy masonerii, jeden szkocki, drugi tzw. symbolistów. Później ryt szkocki rozpadł się na „dawny i uznany” (antico e accettato) i na ryt szkocki „oddzielny”, który połączył się z symbolistami pod wodzą Domicjana Torrigiani.

Obecnie starzy Szkoci mają swoją lożę w Rzymie, w pałacu Bernini, a Szkoci separatysty w paacu Giustiniani, a rozdział ów będzie zapewne przedmiotem narad najbliższego kongresu światowego masonerii. Tym samym sprawami zajmował się kongres w Lozannie w roku 1922, na którym masonerię polską reprezentował jej wielki mistrz powieściopisarz A. Strug.

Ale z jakiego powodu zowie się masonów wolnomularzami? Oto w wiekach średnich zdolniejsi mularze, pracujący nad ozdabianiem świątyń i umiejący obchodzić się z marmurem i wapiennikiem, tworzyli osobny cech, pracujący we wnętrzach kościoła (stąd loża) i podlegający swemu mistrzowi i dozorcowi. Wstępując do cechu wykonywali oni przysięgę i ślubowali posłuszeństwo przełożonym i tajemnicę zawodową, a loże ich utrzymywały między sobą ścisłą łączność.

Z biegiem lat zaczęto przyjmować do tego rodzaju loż także inne osoby, uczonych, żołnierzy i szlachtę. W 1717 r. powstało w Londynie

Z fotografii tej zrobionej w Trypolisie, w r 1923 widać, że także marszałek Badoglio był masonem, bo fotografował się z „braćmi”, Albuna Pascia i hr. Volpi Misurata, (na lewo z brodą) który stał się później podporą finansowo-gospodarczą faszystwu i Mussoliniego.

Trzech ojców masonerii włoskiej: Pierwszy z lewej to Cancelleri, który usunął się obecnie w zacisze wiejskie i nie bierze aktywnego udziału w działalności masonów. Drugi z rzędu to wielki mistrz rytu szkockiego, 84-letni Raoul Palermi, zaś ostatni to najwzięty wowszy mason Stanów Zjednoczonych, Gowles

Potem zapomnieliśmy wszyscy o masonach, którzy przypomnieli się dopiero po odzyskaniu przez Polskę niepodległości. Oto mówiono, że oficerowie I Brygady Legionów należeli zrazu do polskiej loży, lecz Piłsudski stwierdził, że loża ta nie była samodzielną i musiała w pewnych sprawach podlegać wpływowi obcych loż, poczem wydał najsurowszy zakaz uczestniczenia armii polskiej w masonerii. W Szwecji spotykałem później masonów, którzy noszą czerwony krzyż św. Jerzego i trudnią się wyłącznie uprawianiem różnych cnót charytatywnych. Loża obdarza każdego członka w dniu jego ślubu jedwabnym far-

mistrz starego rytu adw. Terzani, tej masonerii, która nie była nigdy antyklerykalna i szanowała Kościół rzymsko-katolicki, zgłosił swoje istnienie, zapewniając, że deklaracja Tupiniego zupełnie go uspakaja.

Nie wiadomo wszakże jaki los spotka dawną secesję masonerii, lożę szkocką, tzw. symbolistów, która odnosiła się wrogo do Kościoła katolickiego. Znamienne jest, że wielki mistrz owej loży, pastor metodystów Singorelli otrzymał niedawno od wielkiego mistrza loży waszyngtońskiej Johna Gowlesa zapewnienie poparcia i uznania przez masonerię Stanów Zjednoczonych, a w dowód braterstwa upominek w

Uczestnicy światowego kongresu w Lozannie w r. 1922 i wielcy mistrzowie loż masonskich 1. Raoul Palermi (Włochy), 2. Junod (Szwajcaria), 3. Reynoud (Francja), 4. Goblet d'Alviellier (Belgia), 5. Soronso (Argentyna), 6. Gowles (Stany Zjedn. Waszyngton), 7. Dop (Holandia), 8. Abbot (Stany Zjedn. - Boston), Strug (Polska)

nowoczesne wolnomularstwo, tworząc wielką lożę londyńską. W 1725 r. przedostała się ona do Francji, zaś pierwszym jego mistrzem był Karol Derwentuoter. W Niemczech założono pierwszą lożę w Hamburgu w 1733 r. Fryderyk Wielki stał się zagorzałym wolnomularzem i on to ograniczył stopnie i tytuły masonskie do trzydziestu trzech. Początkowo wolnomularstwo miało tylko trzy stopnie: ucznia, czeladnika i mistrza i nie zajmowało się polityką, pracując przeważnie nad wyrobieniem wśród swoich członków poczucia sprawiedliwości, dobroczynności, odwagi i milczenia. Dopiero w drugiej połowie XVIII

wieku, masoneria pod wpływem kabalistów żydowskich, „nostyków” i Templariuszy przyjęła owe smieszne obrzędy, ceremonie i zainteresowania, które pozbawiły wolnomularstwo dawnej powagi i zmieniły cele, jakim ono pierwotnie służyło. Do Polski przyszło ono z Francji. Stanisław Leszczyński, August III i Stanisław Poniatowski byli wolnomularzami. Mniszowie założyli w swych dobrach w Wiśniowie i Dukli pierwsze loże, przeniesione potem do Krakowa. Pracowały one według „rytu ścisłej obserwacji”, zwanego także templariuszowskim, który wyniósł z dalekiej swej ojczyzny nieważność do monarchów i papieży.

W Warszawie — jak pisał w „Dziejach wolnego mularstwa w Krakowie” Stanisław Małachowski-Lempicki, z którego pracy wydanej w roku 1929 szczegóły te są czerpane, pierwszym wielkim mistrzem „wielkiego wschodu” był Stanisław Potocki. W Krakowie powstały loże namiestnicze. Protokoły obrzędu przyjęcia na ucznia opisują jego ceremoniał. Wprowadzano kandydata do ciemnej izby z małym tylko kagankiem, w którego migotliwym świetle zarysowywały się kontury piszczałki, czaszek i różnych napisów. Tam go częściowo rozbierano i prowadzono z obnażoną pierśią i zawiązanymi oczami przez różne przejścia, gdzie bracia wydawali dzikie jęki, krzyki, uderzali szpadami o ziemię, dzwonili łańcuchami itd.

W pewnym miejscu w podłodze znajdował się otwór do piwnicy, na 8 łokci głęboki. Co łokieć była umieszczona rama zaklejona grubą

HAKENKREUZ nad PESZTEM

53 Wspomnienia KRZYSZTOFA ZBRUŻA Janusz Rychlewski

Jaś aż przysiadł z pasji. O, suk! Zastrzele. Szybko kłękła i mierzy. Podbita ręką profesora lufa wypluła strzał pod niego. — Panie Jasiu! nie można — z pokorą mówi przy tym. Ale Jaś w tej chwili rozpru-

ty profesora, gdyby nie urzek'a go łagodność jego słów, „Panie Jasiu”. Do Jasia nikt nigdy tak nie mówił.

Biegnijmy dalej. Za nami trop w trop coraz s'absze: — De-san-ty, par-ty-zany... Dobiegliśmy do szosy. Widzą czy nie widzą, wszystko jedno. Po drugiej stronie drogi stary las sosnowy, a w nim wybawienie. Siedzimy w rowie.

Profesor dostał palpacji serca. Łyka jakieś proszki. Skronie naciera ziemią. Wszystkie na ustach mają biały szlam wysiłek.

— Podchodzę do Julka i mówię: — Daj mi plecak, swój wezmę w rękę. Julek bez słowa odpina potwornych rozmiarów majdan. Jest to walizka profesora, normalna walizka podróżna wsunięta w gardziel worka.

Emch... przez chwilę balansując ciężar na plecach, po czym wstaje. Nogi gną się w kolanach. — Poczój do brań, karęc się w myślach. I pocieszam natychmiast. Niech spróbują przestrzelić.

Naraz powtórnie: padnij. Nim zdążył pochylić się w przód, walizka szarpnęła wstecz. Padłem na nią jak chrapacz na skrzydła. I tak leżę.

Szosa zbliża się jakiś zbiorowy śpiew dziewczęcy. To siwackie harcerki idą na podchód. Żeby nas tylko nie zauważyły. Zamieramy w oczekiwaniu.

Leżę tak pod samym stokiem obezwładniony ciężarem. Śpiew przechodzi na moją wysokość... Co tam?!

Zamykam na chwilę oczy. Rozogniona krew omocze w skroniach.

Aż tu... co to... jakiś znajomy szum. Pszszszsz... Coś pryska mi na twarz. To jedna z harcerek przeszła na drugą stronę szosy, gdzie my i tak bez oglądania się... też sobie miejsce wybrała. A ja mam chrzest bojowy. Komizm sytuacji z trwożą pospo'u aż krztusi w dołku. Żeby nas tylko nie dostrzegła. Narobiłaby wrzasku. To popsułoby nam wszystkie szyki.

Prawie weselej patrzymy na zabawnie kształty nieopierzonej jeszcze dziewczeczki. Raz, dwa mignęły niebieskie figi... i już... Z szalonego śmiechu nurzam się w kretowisku. Przechodzi przez nas paroksyzm radości. Czerwona od zakrzuszenia twarz Jasia powalnie nagle. Wskazuje ręką. Przez las, z którego dopiero cośmy wyszli, przechodzi pluton Grenzschutza. Bagnety błyszczą w słońcu. Woleliby nas żywcem. Niedoczekanie.

Chyba nie mogą wiedzieć gdzie jesteśmy.

Z kierunku ich marszu widoczne, że rekonesans ich zawodzi. Ale tu nie przelewk.

Jaś podpe za ostrożnie i pyta. — Poczcie macie?

— Echm.

— Pamiętajcie w razie czego zagrzebać. Po czym rozdziela jakieś tajemnicze dropsy.

— Tylko nie zeńże jeden z drugim, bo pojedziesz do Abrahama, nim cię tamci przedziurawią.

— ...To aż tak źle?

Po krótkim spoczynku kolejno przeszkakujemy szosę. Za zakrętem. Dla niepoznaki cofamy się do miejsca, gdzie naciepano gałęzie.

— Ufff...

— Już w pół do piątej. Otto powinien być już pół godziny temu. Przyjedzie...

Ale mija w pół do szóstej, szósta, już s'ónce zachodzi, a tu nic. Może mu się coś stało? Pó drugiej stronie w lesie jakieś strza'y. Szosą furknęło pancerne auto w asyście. Grenzschutze zdezorientowani naszym manewrem, nie znając naszej siły, wezwali pomocy z Ke'marku. Wszystko to tłumaczy nam Jaś, który podsuwa się zwinnie i mówi tym razem już nie z chłopska, co oddaje groźną sytuację.

— Panowie, jeśli Otto nie przyjedzie dzisiaj, to czeka nas przeprawa. Na kule i spryt.

Przed wieczorem ten las, ten, ten... ten właśnie spatrołuj. Ukryć się w nim nie ma gdzie. Odejść stąd?... A jak Otto przyjedzie? Też nie można. Tylko pamiętać, żadnych gupstw. Sytuacja jest poważna. Pamiętajcie o poczcie. Bezardy macie?

Wyciągamy mapy, na wszelki wypadek orientujemy się w terenie. — Godzina siódma... s'ónce już dawno zaszło. Dopiero teraz czujemy ogromne zmęczenie.

Wpół do ósmej, ósma — nic. Zmierzchać już zaczyna. Grupka żołnierzy wlece się szosą. Połów po tamtej stronie nie dał rezultatu. O gupcy!

Za nami na skraju jakiś trzask i łamanie gałęzi... cicho... Jaś okiem zbika wpatruje się w ten kierunek i opierając na lewej dłoni w prawej balansuje Empi.

Ktoś chrząknął niespokojnie... Naraz z daleka szybko zbliżający się klaksofon auuu... auuu... auuu... Jest, jest. Wewnętrzny krzyk radości. Otto... Otto... Otto.

Jaś nas upewnia, że to on. Samochód zakręca, szybko. W dychawicznym pośpiechu łapie za teczkę. Już mam zbiec, kiedy stwierdzam, że spada mi rękawiczka. Pekkary.

Spada i pomieszała się z zeszłojesiennymi liśćmi.

To żółte i to żółte.

Szukam nerwowo. A tam się ładują.

Gdzie ta rękawiczka?

— Psst — dobiega mnie z dołu. Gwałtownie chwytam garść liści na chybił trafił... jest. Ucieszony zbiegam do auta. W ostatniej chwili. Natychmiastowy start i gaz. Motor huczy stukonny. Pierwsza myśl, co to było z tą rękawiczką? Czym zwariował? W tym momencie szukać rękawiczki?

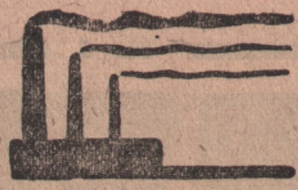
— Coś tam robił — pyta Julek.

— A zapląta'em się w plecak.

Ale jedziemy. To się nazywa jazda. Ulokowany na tylnym siedzeniu ogromnej Tetry, limuzyny o łamanych osiach, obserwuję. Na przodzie szofer, to chyba ten legendarny Otto. Nie ma wątpliwości. Jaś wymachując naganem, krzyczy coś z radości. Otto od czasu do czasu, za wirażami, odejmuje rękę od kierownicy i caują się jak dwoje kochanków.

— A po czemu wy zawtra warten nicht hier? — Zawtra, gestern, dziś wczoraj, miesza się w kakofonii ich oszalałych radością okrzyków. Cieszą się jak dwaj zoczyńcy, którzy okradłszy kościół łup przeznaczają na sierociniec.

(C. d. n.)

Echa jubileuszu kupców w Inowrocławiu

W uzupełnieniu naszych wiadomości o jubileuszu Zrzeszenia Kupieckiego w Inowrocławiu (nr 261 IKP) podajemy poniżej sprawozdanie z przebiegu uroczystej akademii, jaka odbyła się w sali hotelu Basta.

Uroczystość zgała przemówieniem prezesa miejscowego Zrzeszenia Kup. p. Wojkowskiego, po czym głos zabierali kolejno i składowali jubilatce życzenia pp. prezes Melerski z Bydgoszczy, prez. Adamowicz, starosta powiatowy, przewodn. MRN, zast. nac. Urzędu Skarbowego, prez. Cytkowski, prez. Woźniak, przedst. Zrzesz. Kup. z Torunia, mgr Szukalski z Bydgoszczy. Wymienieni złożyli również na ręce prezesa Wojkowskiego dyplomy pamiątkowe.

Następnie wydane zostały dyplomy najstarszym firmom inowrocławskim a więc: firmie Grzeszkowiak, R. Kaźmierczak i Ska, Wojkowski i Ska, Dzioch i Ska, Świtlik, Nowakowski (właśc. Lipiński), Dembiński, Janowski i Ska oraz f-a Drewa L.

Prezes Melerski wręczył dyplomy zasłużonym kupcom pp.: Wojkowskemu, Lewandowskiemu, Dzwikowskiemu, Szkopkowi, Kaźmierczakowi, Zientowskiemu, Kubaszewskiemu, Kempskiemu, Giżewskiemu i Bratek-Dąbrowskiemu. Dyplomy za 35-letnie pracy zawodowej otrzymali: pp. Szonert, Krysiński i Żurkowski. Ponadto 11 kupców otrzymało dyplomy za 25-letnią pracę zawodową, a 15 kupców za 25-letnią pracę samodzielną.

EKSPORT gazu płynnego

Przemysł paliw płynnych eksportuje w roku bież. gaz płynny do Danii. Cena otrzymywana za ten produkt jest dwukrotnie wyższa od ceny benzyny.

Gaz płynny produkuje rafineria C.Z.P.P. w Jedliczu z gazoliny surowej. Produkt ten zastępuje w zupełności benzynę. W roku bież. eksport gazu płynnego wyniesie około 500 ton, zaś plan na 1948 rok przewiduje eksport 860 ton.

Z zagadnień podatkowych

W sprawie podatku obrotowego Sprzeczności kodyfikacji podatkowej

W kodyfikacji ustaw i rozporządzeń podatkowych wskutek nawalu wymaganych przez bieg życia gospodarczego zmian zakradają się sprzeczności i niewłaściwości podważające autorytet przepisów urzędowych. Skoro od podatnika żąda się dokładnego wypełnienia zobowiązań, to i vice versa postanowienia określające te zobowiązania winne być jasne i rzeczowo uzasadnione. Temu wymogowi nie czynią zadość postanowienia dotyczące obrotu podatkowego.

Ustawa z 4. 5. 1938 r. o podatku obrotowym obowiązująca do końca r. 1945 w art. 5 (1) stanowiła, że obrotem jest „zapłata należna za spełnione świadczenie będące przedmiotem podatku”. Wobec tego obowiązek podatkowy powstawał z chwilą wykonania świadczenia bez względu na to, czy i kiedy zapłata ta nastąpiła. Konsekwencją było, że mimo nieotrzymania jeszcze lub w ogóle zapłaty, trzeba było uiszczyć podatek, a więc do wykonanego świadczenia dolażył jeszcze gotówkę na podatek, zamiast — jakby to było logiczne — oddać skarbowi część zapłaty uzyskanej.

Nowy dekret z 22. 12. 45 o podatku obrotowym obowiązujący od 1. 1. 46 określa w art. 15 (2) że obrotem jest „odpłata za świadczenie będące przedmiotem podatku”. Wobec tego obowiązek podatkowy zaistnieć może dopiero z chwilą otrzymania przez świadczącego odpłaty, gdyż przedtem o istnieniu odpłaty logicznie nie może być mowy. Skoro więc ustawodawca, zatrzymując zresztą zasadniczą konstrukcję ustawy o podatku obrotowym, zmienił poprzednie określenie obrotu na nowe, to oczywiście musi sobie zdawać sprawę z konsekwencji tej zmiany, względnie chciał wyraźnie te konsekwencje osiągnąć, a mianowicie uzależnić zapłatę podatku od faktu rzeczywistego pobrania zapłaty za świadczenie; chciał zatem) świadczącego zwolnić od wykładania podatku przed otrzymaniem zapłaty, względnie zwolnić

całkiem od zapłaty podatku w razie nieotrzymania zapłaty, czyli w razie utraty pretensji. Nie trzeba się nad tym rozwodzić, że obie te konsekwencje aczkolwiek niemile dla fiskusa, gospodarzo i społecznie zupełnie są uzasadnione.

Tymczasem Dz. U. Nr 15 z 15. 2. 47 przyniósł rozporządzenie wykonawcze do tego dekretu datowane 31. 12. 46 a obowiązujące z mocą wsteczną od 1. 1. 1946. Ten całoroczny okres przygotowania urzędowej interpreta-

cji dekretu przyniósł w § 68 określenie wyżej rozwiniętych konsekwencji. Brzmi on mianowicie: „W przedsiębiorstwach prowadzących prawidłowo księgi handlowe obrót podatkowy powstaje z chwilą ujawnienia w księgach należności za spełnione świadczenie”. Przepis ten jest oczywiście sprzeczny z tenorem art. 15 (2) dekretu, który wyraźnie stanowi, że obrotem jest odpłata, a więc nie należność, co przecież jest grubą różnicą znaną każdemu

Komitet Ekonomiczny uchwalił na 1947 r.

dodatkowy plan inwestycyjny

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, wykorzystując ustawowe uprawnienia Rządu do podnoszenia planu inwestycyjnego w ramach 10% globalnej sumy planu, uchwalił dodatkowy plan inwestycyjny na rok 1947 na kwotę 7.334.905 tys. zł. Celem tego dodatkowego planu jest zapewnienie pełnej realiz. wszystkich ważniejszych inwestycji, objętych planem na rok bieżący oraz wykonanie niektórych dodatkowych inwestycji o szczególnym znaczeniu gospodarczym.

W szczególności zadaniem planu dodatkowego jest dostarczenie uzupełniających środków finansowych w tych dziedzinach inwestycji, w których wzrost cen na pewne artykuły inwestycyjne uniemożliwił pełne wykonanie planu w ramach dotychczasowych kredytów — oraz realizacja tych inwestycji, których konieczność wykonania jeszcze w roku bieżącym ujawniona została już po opracowaniu zasadniczego planu na rok 1947.

Jednocześnie Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów upoważnił Ministra Przemysłu i Handlu do dokonywania przesunięć kredytów w ramach planu inwestycyjnego tegoż Ministerstwa, celem pełnego wyzyskania posiadanych środków na wy-

konanie robót inwestycyjnych, objętych planem.

Wśród przewidzianych dodatkowych prac inwestycyjnych, nie objętych dotychczasowymi planami, na czoło wysuwa się zagadnienie odbudowy portu szczecińskiego, na co w roku bież. przeznaczono dodatkowo ok. 400 milionów zł, w tym 100 milionów zł na zwiększenie przelotności idących na Szczecin szlaków kolejowych.

Ogólnopolskie zebranie kupców branży materiałów budowlanych

W Warszawie odbyło się ogólnopolskie zebranie informacyjne przedstawicieli zrzeszonego kupiectwa branży materiałów budowlanych z udziałem delegatów Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Komisji Specjalnej i zainteresowanych Central Zbytu.

Przedyskutowano sprawę dostępu do towaru, problem ustalenia tzw. „składów uznanych” oraz trudności, wynikające przy dystrybucji materiałów budowlanych przez kupiectwo prywatne. Głos zabierali m. in. prezes zrzeszenia ogólnopolskiego — Rościszewski i senior branży — Wejchert. Ponadto przedstawiciel Naczel-

nej Rady Zrzeszeń Kupieckich mgr Kubaczka omówił przygotowania do akcji „koncesjonowania handlu”.

W uchwalonej rezolucji zebrani wyrazili gotowość ścisłej współpracy z rządem w dziele odbudowy kraju. W imieniu zrzeszonego kupiectwa wyrażono jednogłośnie nadzieję, że będzie mu przyznany szerszy niż dotychczas udział w dystrybucji materiałów budowlanych, udział odpowiadający fachowości, znajomości terenu, potrzeb ludności oraz sile przepustowej składów sektora prywatnego tej branży.

Dr T. K.

przebiegiem uroczystej akademii, jaka odbyła się w sali hotelu Basta. Uroczystość zgała przemówieniem prezesa miejscowego Zrzeszenia Kup. p. Wojkowskiego, po czym głos zabierali kolejno i składowali jubilatce życzenia pp. prezes Melerski z Bydgoszczy, prez. Adamowicz, starosta powiatowy, przewodn. MRN, zast. nac. Urzędu Skarbowego, prez. Cytkowski, prez. Woźniak, przedst. Zrzesz. Kup. z Torunia, mgr Szukalski z Bydgoszczy. Wymienieni złożyli również na ręce prezesa Wojkowskiego dyplomy pamiątkowe. Następnie wydane zostały dyplomy najstarszym firmom inowrocławskim a więc: firmie Grzeszkowiak, R. Kaźmierczak i Ska, Wojkowski i Ska, Dzioch i Ska, Świtlik, Nowakowski (właśc. Lipiński), Dembiński, Janowski i Ska oraz f-a Drewa L. Prezes Melerski wręczył dyplomy zasłużonym kupcom pp.: Wojkowskemu, Lewandowskiemu, Dzwikowskiemu, Szkopkowi, Kaźmierczakowi, Zientowskiemu, Kubaszewskiemu, Kempskiemu, Giżewskiemu i Bratek-Dąbrowskiemu. Dyplomy za 35-letnie pracy zawodowej otrzymali: pp. Szonert, Krysiński i Żurkowski. Ponadto 11 kupców otrzymało dyplomy za 25-letnią pracę zawodową, a 15 kupców za 25-letnią pracę samodzielną.

Felieton niebardzo gospodarczy

Jak kupcy Inowrocławia święcili 55-lecie istnienia swej organizacji?

Jubileusz kupców Inowrocławia, 55-lecie istnienia organizacji zawodowej, to nie było jakaś uroczystość. Zrzeszenie polsko-chrześcijańskich kupców w Inowrocławiu powstało w 1892 r. w okresie wzmoczonego nacisku eksterminacyjnej polityki pruskiej, jako jedna z pierwszych w ogóle organizacji kupieckich w Polsce, dając swym powstaniem asumpt do zawiązywania się podobnych organizacji w innych miastach ówczesnego zaboru pruskiego.

Nic też dziwnego, że uroczystości jubileuszowe stały się wielkim dniem Inowrocławia. Ściągnęły one też delegacje bratnich organizacji kupieckich z całego Pomorza i Wielkopolski

Piękną salę hotelu Basta (sali takiej pozazdrościć może Inowrocławowi niejedno miasto) zapelnili szczerze przedstawiciele sektora prywatnego, wszyscy ubrani „na czarno”, przez co nadano uroczystości szczególnie nastrój powagi. W tłumie widać młodych ludzi — to świeży narybek kupiecki, obok starszych, z których niejeden posiada za sobą kilkudziesięcioletnią tradycję pracy zawodowej. Prezes miejscowego Zrzeszenia Kup. p. Wojkowski wita przy wejściu zaproszonych dostojnych gości z twarzą jego bije zadowolenie; organizacja nie zawodzi,

wszystko odbywa się zgodnie z planem, nie ma żadnych zgryzotów.

W ramach uroczystości uczennica jednej z miejscowych szkół recytowała między jednym przemówieniem powitalnym a drugim wiersz: „Deszcz jesienny”. Recytacja wypadła wcale dobrze. Tylko czy sam temat został szczęśliwie dobrany? Niby deszcz padał rzeczywiście, jesień też jest w pełni, lecz związek z 55-leciem nie było żadnego.

Deszcz dyplomów spadł na Zrzesz. inowrocławskie i jego członków. Rozdano ogółem kilkadziesiąt dyplomów najstarszym firmom i najbardziej zasłużonym kupcom. Odkłaski, jakimi sala darzyła odznaczonych, najlepiej świadczą o ich zasługach i popularności.

Senior kupców inowrocławskich p. Dzioch, gdy wręczał dyplomy swym młodszym kolegom, z których każdy miał poza sobą 35 lub co najmniej 25 lat pracy zawodowej, był wyraźnie wzruszony chwilą. Niemniejże wzruszenie malowało się zresztą na

twarzach wszystkich obecnych, i tych którzy zostali odznaczeni i tych, którzy okłaskami tylko wyrażali swe uznanie dla kolegów otrzymujących dyplomy.

Gdzie, jak gdzie, ale dopiero przy stole biesiadnym rozwiązały się języki i powaga ustąpiła wesołości. Kupcy mogli sobie swobodnie pogadać o obecnych ciężkich czasach, wspominać przeszłość, wymieniać swe spostrzeżenia i informować o nabytych doświadczeniach.

Ponieważ po akademii zawieruszyłem się w tłumie osób, wpisujących się do księgi pamiątkowej, prezes Wojkowski nie miał okazji zaproszenia jedynego obecnego na zjeździe przedstawiciela prasy na jubileuszowy obiad. Na podstawie jednak lokalnej wizji przeprowadzonej przeze mnie za kulisami (tzn. w kuchni) mogę jedynie zapewnić, że nie zaniedbano i tej części programu i uczyniono wszystko, aby uczestnicy zjazdu wynieśli także i z obiadu jak najlepsze wrażenia.

Nie ma jednak tego złego, co by na dobre nie wyszło. W poszukiwaniu restauracji, gdzie mógłbym zjeść obiad, trafiłem do „Europejskiej”. Nie byłoby właściwie powodu do pisania na ten temat, gdyby nie ona zapłacona za obiad a la karte z trzech dań. Zapłaciłem za pierwszorzędną obiad 150 złotych. Gdy zdziwiony

zapytałem: tylko tyle? odpowiedziano: tak jest. Do dziś jeszcze nie mogę zrozumieć, dlaczego zapłaciłem za 3 dania 150 zł, jeżeli w jadłospisie wymieniono przy jednym tylko danu cenę 150 zł.

Zaintrygowany niską ceną stwierdziłem do samego dnia, że w lokalach inowrocławskich jest tanio, że cieszą się one powodzeniem, że goście bawią się kulturalnie i spokojnie, jednym słowem że mogą one służyć za przykład.

Kupcy inowrocławscy urządzają w bieżącym tygodniu z okazji swego jubileuszu konkurs okien wystawnych. Dekoracje okien są naprawdę artystyczne i oglądają je z zainteresowaniem mieszkańcy miasta. Szkoda tylko, że u wielu kupców pozostały jeszcze szyby opien wystawnych, skombinowane z kilkoma małych szybek połączonych drewnianymi listwami. Traci na tym i sama dekoracja wystawowa, jak i ogólny wygląd ulicy.

Ukoronowaniem uroczystości był wieczór jubileuszowy, połączony z rewią mody. Firmy inowrocławskie zaprezentowały piękne modele sukien, płaszczy, bielizny i butów. Piękna Inowrocławia szczerze wypełniła salę, zajmując wszystkie wolne miejsca wokół wzniesionego specjalnie podium. I mimo, że na rewii trzeba było czekać godzinę, żadna z pań nie opuściła swego miejsca, wykazując tym niespotykaną u kobiet cierpliwość, której nie przemogły nawet dźwięki muzyki zapraszającej do tańca.

Na rewii mody przybył również jeden z miejscowych księży, który wykazał duże zaniepokojenie, kiedy prowadzący konferansjerkę p. Strugarek zapowiedział... nocną koszulę. Okazało się jednak, że moda każe pani nosić koszulę dosyć dokładnie przykrywającą wypełniającą ją wnetrze.

Firma „Flokusa” zaprezentowała kilka ładnych modeli, które stanowiły naprawdę twardą konkurencję dla obecnych pań. Jednak nieśmiała wyczuła do końca musiał mistrz fryzjerski Rumiński, stawałca fryzur modelek, które co chwila ukazywały się w innym uczesaniu. Z tego wynika, że argumenty używane często przez żony wobec mężów: idę do fryzjera i wrócę za kilka godzin, — nie są istotne i prawdopodobnie kryje się za nimi coś innego.

Warty zanotowania jest dowcip p. Strugarka: Pani kupiła w sklepie 3 m jedwabiu na suknię. Suknia jednak potuszczyła „rozeszła się” na pierwszym deszczu. Oburzona tym pani idzie do kupca. — Jak pan śmiał sprzedać mi taki lichej towar — woła. — Pani jest oburzona — odpowiada kupiec — że wcisnąłem jej 3 m tego materiału. A co ja mam powiedzieć, jeżeli C.T. wcisnęło mi 200 m tego materiału? W. J.

